

BÁSNĚ
1931 – 1972

A zejtra půjdu ven

tam, kde za lesem

bydlí moje žena.

Noc je tichá a noc je němá,

tichá a němá je zem.

Jediné světlo mezi větvemi svítí

a zhasíná. Jediná láska je u mých dětí.

A zase až k nim přijdu bude to vypadat
jako bych vůbec už neměl je rád.

Proč moje srdce, proč jen tak těžké je,
protože jenom kameny miluje.

Kameny těžké a černou zem.

Jiskry nad ohněm, sklenici vína
a cizí holku, která zapomíná.

Syn slunce a Maurů

dává si manžety na almaru
za zpěvu uvězněných kanárů,
žije celkem bídě,
a v očích má Saharu.

Pak večer úkosem
hledí na měsíc,
ach pane kde to jsem
a odchází do ulic,
kde míhají se světla kočárů

Vyhaslé vášně,
plameny požárů.

à Toulouse-Lautrec
1932

Vy dneska máte

světlo na očích
a já bych tolik chtěl
Vám přes noc vyměnit
tu zem na které žijete
za docela jinou zem
podobnou Vaší lásce,
ale Bůh to nechce
dovolit.

Byl by to hřích
protože tolik už lidí před námi
muselo žít stejně jako my
a protože dřív než uviděl
člověk svůj první den
kdy ještě nebylo světlo
už na světě byl stín
a proto lidem hodným i zlým
někdy je smutno.

A všechny stromy vadnou na podzim
ale Vy neplačte kvůli nim
Vy jenom smějte se a milujte,
žijte, pracujte
a jděte za sluncem
abyste jednou až na Vás padne stín

měli pořád ještě světlo na očích
jen proto snad, že uslyšíte smích
až budou jiní lidé stavět novou zem.

k svatbě H. N. v Brně
5/II 32

Snad

jenom jednou někdo Vám řek
že Vás měl rád.
Pak odešel po proudu řek
až k moři
a flašku rumu tam vypil
a srdce utopil v moři
Teď zapadá slunce
a proto snad
že jenom jednou
Vás měl rád
tam hluboko v moři
teď slunce pod vodou
hoří.

III/32

Podzim

Já žiju ve zmatku
a svět se mi boří
jsem celý unaven
a ještě jednou jen
než světla shoří
chtěl bych slyšet nákou pohádku.

Na okno prší
na průhlednou duši
to vypadá jak sen

Jednou byl v předsíni postaven
železný věšák
někdy fešák
a jindy žebrák jen.

Tak dlouho žil a držel
cizí vzezření
že konečně když umřel
měl v nebi zpoždění.

Bez řeči vrátil se dolů
u řeky kalné si stoup
kde aspoň místo stromů
teď roste železný sloup.

Postava jeho nemá
listy nemůže mít

a srdce nemá
Bůh dal mu žít.

A ráno jednou
než mlhy se zvednou
přišlo tam děvčátko chudé
aby se do vody podívalo
protože milovalo.

Dalo si šaty na věšák
potom i košili
a zůstalo jen tak.

Z modrého nebe
padala za chvíli
rosa na její tělo
i kolem do trávy
už je to dávno
a řeka se nevrací

Teď jenom ráno
na břehu čeká
rezavý věšák
a v dešti krvácí.

Andersenovi
12/IV 32